

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Nyolcan a négyesen

Négyen voltunk részegek, én rád gondoltam,
s közülünk a harmadik – négyen voltunk részegek –
valaki másra tán,
tán arra a vékonyka fánkárus lányra – már nem
a testre, tudtam én, ő nem olyan – éhesek voltunk
mindannyian.

Aztán papok jöttek, – mi csak álltunk ott a négyesen –
papok jöttek, keresztények vagy zsidók nem tudom.
Véges nap volt, vagy tán végtelen, táskákkal át
a négyesen. Eszembe volt valami, nem is tudom,
egy kép, ahogy felnézel, csókot adsz. Négyen voltunk,
négy férfi részegen.

És, hogy tél volt, tél igen. Még kevés a nyárig súgtuk.
Még egy tavasz, és mi mind majd részegen. Utaztunk,
mentünk haza. Hazám, közülünk a harmadik
– négyen voltunk részegek – kiáltotta el magát.
A ház. Vagy otthon. Vagy bármi más.
A papok mind ránk néztek talán.
Keresztények vagy zsidók, azt hiszem, igen.
Négyen voltak ők is. Kettő szakállás, kettő
csak félig az. Ők is éhesek mindannyian.
Így nyolcan a négyesen. Megkérdezték
mi merre el. És közülünk a harmadik
– tán ő volt a legéhesebb – nőkhöz mind
súgta meg.

Eszembe volt valami, nem is tudom, egy kép,
ahogy felnézel, csókot adsz, s közülünk a harmadik,
– négyen voltunk részegek –, mire megjön, mondta,
mire meg, csak az utolsó leszünk, mi itt részegen,
meg a papok, keresztények, vagy zsidók
nem tudom. Nyolcan leszünk összesen.

Várjuk hát a négyesen, nyolc férfi,
négy részegen, mint a messiást, táskákkal
a kis koszos négyesen, jössz e majd, nem jössz,
közülünk a harmadik, megállónként felkiált
hazám, ház, otthon, vagy bármi más.

És a papok? Keresztények vagy zsidók, nem
tudom, imát mondanak mind a négyen,
ha fordul a négyes, azt hiszem, ők is félig részegen,
imát mondanak nőért, férfiért, hazáért, nem-hazáért,
imát mondanak, míg megjössz, míg újra felnézel,
csókot adsz.

Bőréhez a szervek

*„És megjelenik az Úr dicsősége,
és minden test látni fogja azt”
(Ésaiás próféta könyve 40,5)*

1.

A szabad ég alatt. Nyár volt. Testéből
csak hús maradt. A lényeg átszakadt.
A kreol nőbe a szabad ég alatt kés
szaladt. És te vagy most már a fényes

test, akinek cipelnie kell a nyári bűnt.
Te vagy most már a fényes test, akinek
egyszer bírnia kell mindent: kihúlt
szervet, idegen szövetét.

Míg nem jön csoda. Nem lesz húsa,
újra test, kietlen puszta. A szabad
ég alatt, a lényeg átszakadt, testébe kés

szaladt, a kreol nőből csak hús maradt.
Nyári bűn mondom magamban, szabad ég,
kietlen puszta, egyszer el kell múlnia.

2.

Elhasználták egy délután vagy este,
egyszerre ketten, elhasználták a testét.
Akác volt, szakították fehér akáclevelét,
de most súlyos sövényen át sétálok vele.

*

Fehér voltál, mint a hó, de most piszkos fekete,
akácfa a múlt, hisz azon az éjen át, két férfi test
törte koronád. Most fekete fürtjeid elégetném,
várnánk a messiást, várnánk és súlyos sövényen

át fehér lennél újra, hitünk mérgező akáctermésed
volna, sétálnánk egy éjen át, férfi testek szednék
akácmagjaid lépteid után. De nyár volt,

és egy egész éjen át, akácfa lombja volt a te
koronád, a te melled: akácvirág és a te combjaid közt:
akáctövis. Akáckéreg törzsed férfi testbe törik.

3.

Felemelted a takarót, alatta az ágyat. Nem találtad
a kreol nőt, akinek bőréhez nőtt minden szerveid,
a lágyak. De egy súlyos város, kettétört sugárútján,
egy megizzadt belvárosi kislakás romjai közt a három

templomot látod majd. A zsidót, a rómat, a kálvinistát.
Imát mondasz apádért, anyádért, a kreol nőért majd
a kálvinisták. Háromat fordulsz. Három templomablakért.
Felemeled a takarót, alatta az ágyat. És a forró délután

a súlyos város, kettétört sugárútján, egy megizzadt
belvárosi kislakás romjai közt, csengetnek majd.
Férfiak állnak ott. Büszkén. Hárman. De te csak

nézed a három templomablakát, a zsidót, a rómaid,
a kálvinistát. Magadhoz nyúlsz. Magadba. Nem
találsz, ami volt. Bőréhez nőttek a szervek, a lágyak.

4. (Mellékdal)

Akkor adatának, azoknak
egyenként fehér ruhák, és
adatának fehér fejfedők. De
ti mind a ketten valahogy mégis

kreolok lettetek. Piszkosak és
durvák, mint a keleti hegyek.
Még a télen, kaptál egy
délutánt. Testért egy életet.

(Átkozhatod magad, de nincs
véletlen, török alattatok az ágy,
maradtok piszkosak és durvák,

mint keleti hegyek, míg nem jön
a messiás, míg nem kel fel a nap,
és nem lesz fehér Sion hegyén.)

A szabad helyek

Buszra vársz. Ősz van.
Még forró nyár. Délután.
A kreol nőre gondolsz.
Ölelésében a szorítást
keresed. Feszülő inakat.

Buszra vársz. Ősz van.
A szabad helyeket keresed.
Beborul. A vörös nőre gondolsz.

Arra az ősze. Azokra a fényes telekre.
Emlékeiben belvárosi kislakás, puha ágy.

Felejtened kell. Buszra vársz.
Az árnyékokat figyeled.
Nincsen bennük otthon.
Újra a kreol nőre gondolsz.
Telekre, vagy késő ősze.
Vacsorát visz a gyerekeidnek.
Hinned kell és a szabad helyeket
majd hússal tölteni fel.
Mert az otthon, az nem
árnyék, az szorítás.

Buszra vársz. Ősz van.
Még forró nyár. Délután.
Lassan esni kezd.

Otthonra

Ez az az ősz, amikor a közös napszakunk
a reggel. Pedig, hogy hoztad a kávé
még a nyáron. De mostanra csak
a belső szervek forrósodnak. Látod,
gyerek vagy. Majd sétálunk.

Szedünk levelet. Szárítunk. A kutyát
nem hagyjuk fázni. Kis kabát, kockás sál.
Kreolba festjük a tájat. Vadba és szomorúba.
Elfelejtjük milyen az érkezés. Milyen
beöltözni fodrosba, ünnepibe.

Mert otthonra leltünk. Könyvekbe
zártuk egymást. A közös szerveket.
Néha mozgolódunk még. Játsszunk.
Mesét nézünk az ágyból.

Egy belvárosi kislakás romjain állunk.
Kreol bőrünk alatt fényes szervek forrósodnak.
A kutya lehajtja fejét és belül didereg.
Béke van. Hidegfront. A körúton
esküvői szirénák zúgnak.

